

برخورد حضرت علی «ع» با غالیان را باید در دو نوع برخورد فعلی و قولی ایشان جستجو کرد که هر کدام مصادیق متعددی دارد. اگر واقعا فردی به نام عبدالله بن سبا با حوادثی که در تاریخ به وی منتسب شده است، وجود خارجی داشته باشد (که با تحقیقات علامه جعفر مرتضی عاملی در امکان اثبات آن تشکیک جدی وجود دارد) باید برخورد حضرت با سبائیه را از بارقه های مقابله با جریان افراطی گری و غلو سبائیه برشماریم.

به هر روی، برخورد حضرت با دیگر غالیان که یک گروه ده نفره بوده اند گویا مورد تأیید محققان می باشد؛ روایت مرتبط با این واقعه را ذیلا می آوریم:

قنبر غلام حضرت علی (ع) خدمت آن حضرت رسد و گفت: ده نفر پشت در خانه هستند و گمان می کنند تو پروردگار آنها هستی. حضرت فرمود: آنها را داخل کن. آنها وارد شدند. حضرت از آنها پرسد: چه دربارہ ی من می گوید؟ گفتند: تو پروردگار ما هستی و ما را روزی می دهی. حضرت فرمود: وای بر شما! چن پنداری نداشته باش؛ ز را من فقط بنده ی خدا هستم، مثل شما. اما آنها امتناع ورز دند و حضرت آنها را توبه داد، ولی قبول نکردند. سپس امام (ع) دستور دادند کائال ها ی مرتبط به هم حفر کردند و آنان را داخل آن کائال ها قرار داد، آتش روشن کردند که آنان بر اثر خفگی جان سپردند.

بحار المأنوار (ط - رومت)، ج 25، ص: 299

63- کش، رجال المکشی مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الرَّائِي وَ عِثْمَانُ بْنُ حَامِدٍ مَعَا عَن مُحَمَّدِ بْنِ يَزِيدَ عَن مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ مَوْسَى بْنِ سِيار «2» عَن عَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ شَرِيكٍ عَن أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: بَيْنَا عَلِيٌّ عَ عِنْدَ امْرَأَةٍ لَهَا مِنْ عَنزَةٍ وَ هِيَ أُمُّ عَمْرٍو إِذْ أَتَاهُ قِنْ بَرٌّ فَقَالَ إِنَّ عَشْرَةَ نَفَرٍ بِالْبَابِ يَزْعُمُونَ أَنَّ كَرَبَهُمْ فَقَالَ ادْخُلْ هُمْ قَالَ فَدَخَلُوا عَلَيَّ فَقَالَ لَهُمْ مَا تَقُولُونَ فَقَالُوا «3» إِنَّ كَرَبَنَا وَ أَنْتَ الْذِي خَلَقْتَنَا وَ أَنْتَ الْذِي رَزَقْتَنَا فَقَالَ وَيْلَ كُمْ لِمَا تَفْعَلُونَ إِنَّمَ أَنْأ مَخْلُوقٌ مِثْلُكُمْ فَأَبَوْا أَنْ يَفْعَلُوا «4» فَقَالَ لَهُمْ وَيْلَ كُمْ رَبِّي وَ رَبُّكُمْ الْمَلَّةُ وَيْلَ كُمْ تَوَبُّوا وَ ارْجِعُوا فَقَالَ وَالْآنَ رَجِعْ عَن مَقَالَتِنَا أَنْتَ رَبَّنَا تَرزُقِنَا وَ أَنْتَ خَلَقْتَنَا فَقَالَ يَا قِنْ بَرُّ إِنِّي بِالْفِعْلِ فَخَرَجَ قِنْ بَرٌّ فَأَتَاهُ بَعْشْرَةَ رِجَالٍ مَعَ الْمِزْبَلِ وَ الْمُرُورِ فَأَمَرَ أَنْ يَحْفَرُوا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَمَّا حَفَرُوا خَدَّأَ أَمْرَ بِالْحَطْبِ وَ الْمِنَارِ فَطَرِحَ فِيهِ أَحْتِي صَارَ نَارًا تَتَوَقَّدُ قَالَ لَهُمْ تَوَبُّوا قَالَ وَالْآنَ رَجِعْ فَقَذَفَ عَلَيَّ بَعْضَهُمْ ثُمَّ قَذَفَ بَقِيَّتَهُمْ فِي الْمِنَارِ قَالَ عَلِيٌّ عَ إِذَا أَبْصَرْتَ شَيْئًا مِنْ كَرَأٍ أَوْ قَدْتِ نَارِي وَ دَعَوْتُ قِنْ بَرًّا

ب: ان: قال الف روز آبادی المزبل كل ر و س كن و قند ل و قد فتح المقفة أو المجراب أو الموعاء و المجمع ككتب و قال المر بالفتح المسحاة و قال المخد المحفرة المستط لة في الأمراض.

به یاد داشته باشیم که شیعه از افراطی گری کمتری نسبت به دیگر مذاهب و فرق اسلامی برخوردار است اما همین جریانات کم شمار و کم نفراست نیز با مقابله جدی خط اصیل و راستین تشیع و امامان و رهبران آن مواجه شده است. به امید آن روز که جریانات افراطی گری از سراسر سرزمین های اسلامی و مذاهب اسلامی ریخت بریندند تا جهان منور به نور حقیقت دین مهربانی حضرت خاتم گردد و نگین اسلام را دست کند.

